

Deze nieuwsbrief is een uitgave van de Stichting Toegankelijke Caravans Côte d'Azur. De stichting stelt zich ten doel het verwerven en beheren van middelen ten behoeve van vakantiemogelijkheden van personen die vanwege hun handicap of ziekte zijn aangewezen op speciale voorzieningen en/of verzorging van hun vakanties. Deze ondersteunende taak richt zich specifiek op de Hulpdienst Côte d'Azur en diens vakantiegeangers.

Kip ik had je

De opbouw van een nieuw seizoen stond in het teken van het afscheid. Nee, er zijn geen personen uitgezwaaid dit keer. Toch waren de emoties er niet minder om.

Na zeer veel jaren van trouwe dienst heeft de Kip (van Koos of ook wel de “wipKip” genoemd dankzij Winny) plaats moeten maken voor een luxueus eenpersoons verblijf. Het onderkomen voor de stagiaires of andere hulptroepen is een modern vierkant verblijf geworden van alle gemakken voorzien. Geheel in de lijn van de camping heeft het crèmekleurige stulpje een keurig zwart dakje met schoorsteenpijpje. De witte

raamkozijntjes worden geflankeerd door kekke Bordeauxrode luikjes. Behalve een voor het kleine huisje verbluffend ruime entree, voorziet het vaste verblijf in een ruime inloopkast (wat wenst een stagiaire van vrouwelijke kunne nog meer?) en een aparte slaapkamer.

Schuilplekje

Niet onbelangrijk om te vermelden: het knusse schuilplekje heeft een riante tuin op het zuiden. In die tuin geen platgetrapt zand met hier en daar een kei, maar keurig aangeharkt grind. Het prieeltje wordt begrensd door een haag van laurier en conifeer, zodat de nieuwe bewoners er heerlijk beschut en niet onbelangrijk uit het zicht bij zitten.

Kortom, wie denkt er nog aan de ooit vermaarde 'wipKip'? Antwoord: allen die er wel eens een, twee of meer nachten in hebben doorgebracht. De Kip had tot dit seizoen alle nieuwerwetse stormen doorstaan. Als ie praten kon in plaats van kakelen dan zou ie heel wat kampvuurverhalen gekuist en ongekuisd hebben kunnen vertellen.

Villa

Toch is de Kip een rit naar de stort gespaard gebleven. Uit nostalgische overwegingen is het bakkie verhuisd naar een idyllisch gelegen stek net buiten de camping met uitzicht over de Golf van St. Tropez. Hier zal die dienst gaan doen als “villa buitenhuis”, het verblijf voor Rob of een ander personeelslid dat zich even wil terugtrekken. Daar gunnen we haar een rustige en welverdiende oude dag en zeggen we bij wijze van laatste groet: ‘adieu wip-poulet!’

NIEUWSBRIEF

Kip in stok

Moest de ene Kip worden verhuisd; de andere had het ook niet makkelijk! We hebben het over het kantoor van de hulpdienst. Wie dit seizoen een bezoek brengt aan de camping zou zweren dat deze Kip een fikse aanrijding met een boom heeft gehad. Nu staan er wel veel bomen op de camping, maar springen ze over het algemeen niet tussen auto en caravan. Wat was er dan wel gebeurd? Toen Hans en Karin dit voorjaar terugkwamen op de camping stond praktisch op de plek van de Kip de Luxe een grote, blauwe noodaggregaat. Je moet er ten slotte niet aan denken dat je in tijden van rampspoed zonder stroom komt te zitten.

Met vereende krachten, want die waren er in het begin van het seizoen godzijdank ook weer, is er een stuk uit de Kip gezaagd, zodat het kantoor min of meer toch weer op dezelfde plek terecht is gekomen en nu in de boom staat. Door de iets afwijkende, schuine ligging van de caravan heeft

Wondertje

De voorbereidingen voor het nieuwe vakantie seizoen zitten er bijna op. De liften staan in hun schachten en functioneren naar behoren. Kleine terugkerende herstelwerkzaamheden zijn bijna uitgevoerd: een lampje vervangen, een fietsenhok timmeren, een verfje tegen het afbladderen en een laatste grote schoonmaakbeurt. Kleine tegenvaller was het dak van caravan nummer 7. Bij het snoeien van de bomen is afgelopen winter het dak van de caravan iets opgelicht. Ook de dakrand van de laatste caravan bleef niet geheel ongeschonden. Er zal een regeling getroffen worden om de schade te betalen.

Daar waar een deel van de camping als gevolg van het snoeiwerk er nog wat kaal bij ligt deed Karin een ontdekking. Vorig jaar is naast het slaaphuis van Hans en Karin een tak geplant van de boom die de camping had afgezaagd toen het oude slaaphuis verwijderd werd. De tak had in de sloot naast het kantoor gelegen en zat tot een ieders verbazing vol met groen loof.

Eenmaal in de grond was de tak minder bereid mee te werken aan een groene omgeving. Een voor een verloor die zijn blaadjes tot er niet meer dan enkele kale spruiten overbleven. Geen nood: met

een paar oranje, plastic bloemen en een grote hoeveelheid nep vogeltjes kreeg de tak toch nog enige kleur.

Toen Karin dit voorjaar op zoek was naar een plek om een krijsende meeuw, gevonden op de zondagse rommelmarkt, op te hangen viel haar oog op het onderste gedeelte van de eerder beschreven kale tak, waarna ze een opgewonden gillette niet kon onderdrukken. Zelfs buurman Pierre die Hans vorig jaar voor gek had versleten dat hij een ten dode opgeschreven tak had geplant, hield van ontzag even zijn mond. Vijf kleine groene puntjes op de verder kale stam kondigden het begin van een nieuw voorjaar en vakantie seizoen aan.

Het achterhuis

Nieuw is ook 'het achterhuis'. Twee straten verwijderd van de hulpdienst staat een tiende caravan. Deze mobiele, oude reus is geschikt gemaakt als onderdak voor een stagiaire of andere hulp. Zo hebben de gangmakers van het nieuwe seizoen gezorgd voor een grote schoonmaak, nieuwe sloten, dito aansluiting op gas en water.

NIEUWSBRIEF

Busje komt zo

Ze rijden nog als Porsches, maar toch zijn de bussen door het vele gebruik aan vervanging toe. Om een indruk te geven: één van de bussen heeft bijna 600.000 kilometer op de teller staan!

De Hulpdienst heeft de wens voor twee nieuwe bussen bij de Stichting Toegankelijke Caravans neergelegd. De stichting heeft zich nu ten doel gesteld om fondsen te werven voor twee zo goed als nieuwe bussen.

Frans Govers van Flex-i-plan gaat voor de stichting op zoek naar twee goede exemplaren waar de hulpdienst weer jaren mee vooruit kan. Voor een grote, met lift uitgeruste bus is zo'n 40.000 euro gemoeid; het kleinere model met de oprijplaat kost ongeveer 30.000 euro.

Denkt u nu: met dat verhaal kan ik als donateur wel wat, dan kunt u contact opnemen met Jozien Dongelmans (info@toegankelijkecaravans.nl). In de volgende Nieuwsbrief zullen we u op de hoogte houden van de voortgang van deze bussen actie.

Stage

“Stage lopen bij de hulpdienst in Zuid-Frankrijk is een unieke ervaring. De stagiaires komen zichzelf tegen, maar gaan allemaal sterker naar huis.”

Aan het woord is Karin Maessen van het Horizon College in Alkmaar. Al een jaar of tien pakken leerlingen van dit Regionaal Opleidings Centrum hun koffers om voor acht weken aan de Zuid-Franse kust stage te lopen.

“De stagiaires die naar de Hulpdienst in Port Grimaud gaan, hebben geen steun van de groep. Ze moeten alleen met het vliegtuig naar een stageplek in het buitenland. Dat is best eng en confronterend, maar ook weer een uitdaging”, vertelt stagebegeleidster Karin Maessen.

Toch is acht weken werkervaring opdoen in Zuid-Frankrijk vooral leerzaam en leuk, vindt Maessen. “Ze komen allemaal enthousiast terug. De ervaring dat een stagiaire zoals afgelopen jaar heimwee krijgt en naar huis wil, is voor ons nieuw. Ze kunnen bellen en mailen met thuis en af en toe komen er bekenden langs. Daarnaast drukken we ze op het hart dat ze ook vooral moeten genieten. Als het even kan, moeten ze erop uittrekken naar St. Tropez of het strand om er even uit te zijn. Dat kan. Oud-stagiaires die nog af en toe meedraaien, nemen de leerlingen ook wel op sleeptouw om even de zinnen te verzetten.”

Karin Maessen ziet ook nog een ander groot voordeel van een stage in het zuiden. “Omdat ze als enige stagelopen krijgen ze alle aandacht. Er is elke week telefonisch contact tussen de stagebegeleider van school met de leerling en de begeleiders in Frankrijk. Dit is een unieke begeleiding, waarbij ze veel aandacht krijgen

NIEUWSBRIEF

voor hun leerproces en wordt er uitgebreid gesproken over de bijzondere manier van omgaan met klanten die op vakantie zijn. Dagelijks kunnen ze vertellen over hun ervaring tijdens de stage maar ook over het vak praten met de begeleiders. Ze leren tevens veel van de klanten die weten hoe zij graag hun zorg willen ontvangen. Ze leren heel zelfstandig te werken en hebben ervaren hoe het is om tijd te hebben voor de mensen. Dit nemen ze mee en daardoor komen ze rijker en volwassener terug.”

De stagiaires brengen hun enthousiasme over op de volgende groep.”Een groep oud-stagiaires, die de school al lang verlaten heeft, heeft onlangs een presentatie gegeven over het stagelopen op de camping in Zuid-Frankrijk. Dat werkt zo aanstekelijk dat zelfs leerlingen die er aanvankelijk geen zin in hebben toch gaan twifelen en de DVD mee naar huis nemen om erover na te denken. Vervolgens hebben de kandidaten een gesprek met Karin, Hans en Jozien en wordt de keuze - door beide partijen - gemaakt.”

Grimaldine

In het centrum van Port Grimaud ligt de varende bus Grimaldine. Al heel wat jaren verzorgt de knalgroene pont een directe verbinding over zee naar de overkant: St. Tropez. De regelmatige bezoekers van het oude vissersstadje hebben hem misschien aan het begin van de pier zien liggen. Sinds kort is de Grimaldine ook geschikt voor rolstoelers. Voor een schappelijke prijs vaart de veerpont een paar keer per dag door van Port Grimaud naar St. Tropez en terug. Dat scheelt een hoop file-ergernis op vakantie.

De Grimaldine is makkelijk te vinden in het centrum bij de enige kerk van het dorp. De knalgroene pont is niet te missen. O ja, wel even reserveren als je mee wilt. Behouden vaart!

Column door Le Chevalier

Het is al weer een tijdje geleden, maar helemaal ben ik er nog niet overheen. Natuurlijk, het is de vooruitgang, en het is beter zo, want zo kan iedereen er van genieten. Maar toch. De klap kwam onverwacht. Plaats van handeling: de supermarkt bij mij om de hoek in het mosterdstadje Doesburg. En juist daar gaat het om: mosterd of eigenlijk mosterdmayonaise. Ik liep langs het schap met mayonaise, halvanaise, zilveruitjes, fritesaus. En daar zag ik hem ineens staan: mosterdmayonaise van Amora. De enige echte Mayonaise de Dijon uit Frankrijk, bij mij in de supermarkt. Weliswaar was het maar een klein potje, maar het begin is er. Nederland begint door te krijgen wat lekker is of moet dat nog krijgen. De ietwat zurige en tegelijkertijd pittige en toch ook romige smaak begint zijn opmars ten koste van de enigszins laffe Hollandse fritesaus of mayo. Met kleine proefpotjes van 235 gram probeert Amora uit Dijon, de Franse mosterdstad, voet aan wal te krijgen in juist het stadje dat zijn beroemdheid heeft te danken aan de mosterd. Brutaal, maar toch ook handig. Tot voor een half jaar geleden nam ik uit Zuid-Frankrijk stevast een halve liter pot mee het vliegtuig in en als ik met de auto was nam ik er zelfs twee mee. Dat had zijn charme, maar die is er nu wel af. Ik weet het gemak dient de mens. Het had wel wat als je je gasten wilden laten meegenieten van een zelf meegebrachte lekkernij uit

Frankrijk. De bewondering voor je verfijnde smaak heeft nu plaats gemaakt voor een schouderophalend: ‘oh, die staan bij ons ook in het schap’. Een imago aan diggelen. En je kunt het de Fransen niet eens kwalijk nemen dat ze jou je culinaire speeltje hebben afgenomen, want wat staat er in de kleine lettertjes op het etiket van de pot? Contactez-nous: Unilever. Ik had het kunnen weten. Het is de Nederlandse handelsgeest die weet waar Abraham de mosterd haalt.

Donateur worden van Stichting TCCd'A?

Wilt u donateur van de Stichting Toegankelijke Caravans Côte d'Azur worden? Dat kan. U steunt daarbij niet alleen het goede werk van de stichting, maar ook de Hulpdienst Cote d'Azur. Voor meer informatie: Jozien Dongelmans; info@toegankelijkecaravans.nl of 023-5322529. Stichting Toegankelijke Caravans Côte d'Azur. Rabobank Flevoland te Lelystad, banknummer: 33.81.10.631. St. TCCd'A is door de belastingdienst aangemerkt als Algemeen Nut Beogende Instelling (ANBI), waardoor uw gift aftrekbaar is.